

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXIX. Gregorii Papae I. Ad Anastasivm Presbytervm Isavriae. De contentione tollenda, quae inter patrem monasterii quod Neas dicitur, & Hierosolymorum episcopum exorta erat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

gratia. Tunc enim ostensa caritas vera est, si per typhum superbix inter nos schisma non fuerit. Ego enim Iesum testem inuoco in anima mea, quia a summo vsque ad vltimum nulli hominum dare scandali occasionem volo. Omnes magnos esse & honorabiles cupio, quorum tamen honor honor omnipotentis Dei non detrahat. Nam quis se contra Deum honorari appetit, mihi honorabilis non est. Sed vt cognoscatis quam erga vestram beatitudinem habeam voluntatem, dilectissimum filium meum Anatolium diaconum ad piissimorum dominorum vestigia transmisi, qui eorum pietati ac vestrx fraternitati satisfaciat, quia nulli in hac causa nocere appeto, sed humilitatem Deo placitam, & sanctæ ecclesiæ concordiam custodire. Et quia hostis omnipotentis Dei antichristus iuxta est, studiose cupio ne proprium quid inueniat, non solum in moribus, sed etiam nec in vocabulo sacerdotum. Ea ergo quæ nouo modo introducta sunt, ipso ordine quo illata sunt auferantur, & pax nobis illibata in Domino permanebit. Nam quæ erit inter nos dulcedo, quæ caritas, si nosmetipsos voce refouemus, & rebus pungimur? Hoc ergo vestra sanctitas agat, vt bona quæ dicitis, nos in cordis medulla sentiamus; quatenus dum in vnanimitate corda fuerint sacerdotum, pro piissimorum dominorum vita deprecantes tanto citius exaudiri mereamur, quanto & orationes vestras ante Dei oculos pax illuminat, & discordiæ macula non obscurat.

EPISTOLA XXIX.

GREGORII PAPÆ I.

AD ANASTASIVM PRESBYTERVM ISAVRIÆ.

De contentione tollenda, quæ inter patrem monasterii quod Neas dicitur, & Hierosolymorum episcopum exorta erat.

Gregorius Anastasio presbytero Isauriæ.

QVIA bonus homo de bono thesauro cordis sui bona profert, hoc tua caritas & spiritualiter viuendo, & modo mihi in epistola sua loquendo monstrauit: in qua inueni duos quosdam de virtutibus litigantes, te videlicet pro caritate, atque alium pro timore & humilitate con-

Concil. Tom. 13.

Bbbb ij

tendere. Et quamuis in multis occupatus, quamuis Græcæ linguæ nescius, in contentione tamen vestra iudex re-fedi, sed requisita veritate, in meo iudicio contradicto-rem tuum ipse vicisti per apostolicam sententiam, quam
1. Ioan. 4. vobis contendentibus protuli: quia, *timor non est in cari-
tate, sed perfecta caritas foras mittit timorem: quoniam timor
pœnam habet: qui autem timet, non est perfectus in caritate.* Tua
itaque fraternitas, quantum in caritate perfecta sit, scio.
Et quia omnipotentem Deum multum diligit, oportet
Grat. dist.
40. cap. 4.
Polyc. libro
3. tit. 7.
Ioan. diac.
lib. 4. c. 61. vt de proximo multum præsumat. Non enim loca vel or-
dines Creatori nostro nos proximos faciunt, sed ei nos
merita bona iungunt, aut mala disjungunt. Quia ergo ad-
huc incertum est quis interius qualis sit, cur non audebas
scribere, dum inter me & te quis sit superior ignores? Et
quidem bene te viuere scio, me autem multis oneratum
peccatis noui. Sed etsi ipse peccator es, me tamen multo
melior: quia tu tua tantummodo, ego vero & eorum qui
mihi commissi sunt peccata porto. In hoc ergo te altum, in
hoc te magnū aspicio, qui ante humanos oculos in magno
atque in alto loco minime profecisti; in quo sæpe dum ex-
terius ab omnibus honor tribuitur, ad ima animus mergi-
tur, quia curis discerptibus grauatur. Tibi autem omni-
potens Deus, iuxta hoc quod scriptum est, *ascensus in corde
disposuit, in conualle lacrymarum.* Multo autem me altior,
multo sublimior videri poteras, si neque ducatum mo-
nasterii, quod Neas dicitur, suscepisses: quia in eodem
monasterio, sicut audio, monachorum quidem species te-
netur, multa vero sub sanctitatis habitu sæcularia agun-
tur. Sed etiam ad hoc te existimabo cælesti gratia per-
uenisse, si ea quæ in loco illo omnipotenti Deo displicent,
te fuerint duce correctæ. Sed quia inter patrem eiusdem
monasterii & pastorem Hierosolymorum ecclesiæ sem-
per esse iurgia consueuerunt, credo quod omnipotens
Deus idcirco dilectionem tuam & sanctissimum fratrem
& consacerdotem meum ambos esse vno tempore Hiero-
solymis voluit, vt ea quæ prædixi iurgia tollerentur. Nunc
ergo ostendite quantum vos prius amastis. Scio quia vtri-
que abstinentes, vtrique docti, vtrique humiles estis, vnde
necesse est vt Saluatoris nostri gloria in vobis iuxta vo-
cem Psalmistæ refonet, & in tympano & choro laudetur.
Psal. 149.

In tympano etenim sonus ex pelle ficca est, in choro vero vocum concordia. Quid igitur per tympanum, nisi abstinentia; quid per chorum, nisi vnanimitas designatur? Quia ergo per abstinentiam Dominum laudatis in tympano, peto vt per vnanimitatem laudetis in choro. Per semetipsam quoque Veritas dicit: *Habete sal in vobis, & pacem habete inter vos.* Marc. 9. Quid per sal nisi sapientia designatur? Paulo attestante qui ait: *Sermo vester in gratia semper sale sit* Col. 4. *conditus.* Quia ergo per doctrinam verbi caelestis sal habere vos nouimus, restat vt per caritatis gratiam etiam inter vos pacem toto corde teneatis. Hæc, carissime frater, dico, quia vtrosque vos multum diligo, atque omnino pertimesco ne orationum vestrarum sacrificia ex aliqua inter vos dissensione maculentur. Benedictionem vero quam & prius per Exhilaratum secundicerium, & postmodum per Sabinianum diaconum transmisistis, cum gratiarum actione suscepi; quia de sancto loco decuit vos sancta transmittere, & cui assidue ministratis, ex vestro ipso munere demonstrare. Omnipotens Deus sua vos dextera protegat, atque a malis omnibus seruet illæsos.

EPISTOLA XXX.

GREGORII PAPÆ I.

AD MAURICIVM AVGVSTVM.

Defendit se temere indiscretum nominatum fuisse, quod Cyriacum episcopum Constantinopolitanum, qui vniuersalem se nominat, reprehenderit.

Gregorius Mauricio Augusto.

DOMINORVM pietas prouida, ne quid fortasse scandali in vnitatem sanctæ ecclesiæ ex sacerdotum dissensione generari potuisset, semel ac bis me admonere dignata est, vt responsales fratris & confacerdotis mei Cyriaci benigne susciperem, eosque ad remeandum citius relaxarem. Et licet, piissime domne, apte & prouide cuncta præcipiatis, ego tamen inuenio quia eorum iudicio indiscretus esse ex hac tali admonitione reprehendor. Numquid nam si ex superbo ac profano vocabulo meus non in modico est animus vulneratus, tantæ indiscretionis esse potui, vt nescirem quid vnitati fidei, quid concordie ecclesiasticæ